

díl druhý
Zpravodaj Jiráskova Hronova
4.8.19 2019

díl druhý
Zpravodaj Jiráskova Hronova
4.8.19 2019

UŽ dlouho jsem nehrál

Rozhovor s hercem BuranTeatru Michalem Isteníkem, známým dnes

Čtenářům Zpravodaje by se asi nelíbilo, kdybychom se vyhnuli v rozhovoru seriálu Most. Změnil nějakým způsobem tvoje možnosti?

Naprosto. Byl to kotrmelec. Ze dne na den na den se staneš slavným. Čekal jsem, že nějaká popularita přijde a vnitřně jsem se na to připravoval, ale nečekal jsem to šílenství, které se kolem nás všech rozpoutalo. Je třeba se s tím vyrovnat. Na druhou stranu to s sebou přináší i tu příjemnou stránku věci, že je více práce, více nabídek a mám mnohem snazší vyjednávací pozici, pokud jde o pracovní podmínky.

Poznávají tě lidé na ulicích?

Poznávají. Mám naštěstí trochu kliku, že vypadám jinak než v tom seriálu, takže jsem víc za větrem než třeba Martin Hofmann nebo Erika Stárková. Ale i tak... V Hronově jsem nebyl ani pět minut a už jsem se s někým fotil.

Je ti to příjemné nebo nepříjemné?

Nevadí mi to, když na mě lidi nepokřikují. To mi nepříjemné je. Když přijdou a zeptají se, jestli bych se s nimi mohl vyfotit, nemám s tím problém. Naprosto fantastické je, když mi řeknou občanským jménem. To mi udělá vysloveně radost. Bohužel, z devadesáti procent křičí lidi přes ulici: Nazdar Edo, pojď si udělat fotku. Mají zřejmě pocit, že když jsem byl u nich v obýváku, tak jsem jejich kámoš a berou mě trochu jako vlastní majetek. Na to si asi musím zvyknout. Myslел jsem, že to opadne,

ale i po půl roce se to děje pořád.

Byl to velmi úspěšný filmový počín. Nechystá se pokračování?

Myslím, že autoři jsou dost chytrí na to, aby to neudělali. Očekávání nebylo téměř žádné a výsledek byl takový, jaký byl. Podle mě už by pokračování ani nešlo napsat tak, aby byly naplněny všechny předpoklady fanoušků.

Cítíš se jako celebrita? Nezpychls?

Ne. Ale vlastně asi teď jsem a ještě chvíli, než to splaskne, budu. Osobně se tak ale necítím. Myslím, že jsem se nezměnil. Byl jsem idiot už před tím (smích).

Často jsi vidět v rolích, řekněme, netypických lidí. Netoužíš někdy hrát někoho mladého a krásného? Blýská se na lepší časy s rolí Aleše Kužílka v Živých terčích?

Vidíš, to byla docela normální role. A byla to krásná role. Od Honzy Hřebejka jsem dostal hodně volnosti, takže jsem mohl hodně improvizovat. Vždycky mi řekl pouze téma, na které mám mluvit. Polovinu textu jsem si vymyslel sám, takže mám velkou radost z toho, jak seriál dopadl. Jinak máš pravdu v tom, že většinou hraju hovada. Nesympatické, zlé, navztekané muže. Už dlouho jsem nehrál normálního chlapa. Možná mě to čeká v blízké budoucnosti. V jednom seriálu České televize bych měl hrát úplně obyčejného kluka. Moc se na to těším.

Mohl bys mi o tom říci víc?

Pracovní název je Děti. Bude se točit po novém roce od ledna do června. Jde o třináctidílný rodinný seriál. Tématem je známý případ výměny novorozeňat v porodnici v Třebíči. Měl bych tam hrát jednu z hlavních rolí.

Pokud jde o film, jsi tedy dostatečně vytížený.

Nabídek je hodně. Můžu si vybírat a vypadá to tak, že rok 2020 mám úplně plný.

ál normálního chlapa

s široké veřejnosti především rolí Edy v seriálu Most.

Odmítáš scénáře? Podle jakého hlediska?

Teď už ano. Podle toho, jestli je to pro mě umělecky zajímavé, a jestli je vůbec logisticky možné. Mám syna a práci v divadle. Hraju ve třech divadlech a práce je docela dost. Pak se samozřejmě rozhoduju i podle finančních podmínek. Byl bych pokrytec, kdybych řekl, že to tak není.

Neuvažoval jsi o tom, že by ses přestěhoval z Brna do Prahy?

Tu otázku dostávám pořád. U nás v divadle dokonce jela fáma, že už se stěhuju, že

končím a odcházím. Není to tak. Chci zůstat na Moravě, zbožňuju Brno a nemám vůbec žádné zaječí úmysly, ani z Městského divadla. A už vůbec se mi nechce do Prahy. Hodně sice pendluju, ale dokud to jde zvládat, budu to dělat tímto způsobem.

Jako v podstatě neznámý herec jsi získal prestižní cenu Alfréda Radoka i Thálii. Nabízí se otázka, zda v současné době není naděje na nějakou další...

Jakou myslíš? (smích) Myslím, že Most nějakého Českého lva získá, ale určitě to nebude na individuální cenu. Vidím to spíš na nějakou skupinovou a já se pak budu cítit jako její součást.

Vracíš se rád na Hronov?

Moc rád. V Hronově jsem vlastně dospěl. Poprvé jsem se tu zamiloval, první radosti a zklamání jsem prožíval tady a bylo to velmi intenzivní. I když už sem nejezdím tak často jako dřív, stejně vždycky, když minu ceduli Hronov, zabouchá mi to srdcem.

Přijel bys na Jiráskův Hronov, i kdybyste tu nehráli?

Určitě ne na celou dobu. Za celý rok už jsem divadla dost nasycen na to, abych zde strávil ještě deset dní. Nejde to. Měl jsem teď období, kdy jsem půl roku hrál osmadvacet představení za měsíc. To je tak velký záprah, že už nemáš moc kapacitu na to, abys chodil do divadla, když nehraješ. Pokud jsem pár dní v Praze a mám volný večer, tak občas do divadla zajdu. Když jsem v Brně, tak jsem rád, že můžu být doma.

Kdyby ti to přineslo víc peněz, změnil bys zaměstnání? Nebo máš divadlo tak rád, že peníze nejsou to hlavní?

Neměnil bych. Měl jsem nedávno období, kdy jsem cítil potřebu na čas divadla nechat, cítil jsem určité vyhoření z přepracování. Nakonec jsem dostal nabídku hrát Valmonta v Nebezpečných vztazích a to je role, která se neodmítá. Nepřijde víckrát. Přijal jsem ji a s divadlem mě to smířilo. Teď mě však čeká období, ve kterém bych chtěl zhruba rok víc točit než zkoušet nové věci. Mám dnes nazkoušeno opravdu hodně her. Mimo Městské divadlo už vlastně ani nemám kdy hrát. A volných termínů je velmi málo. Takže chci teď točit a pak se s novými silami vrátit zpátky do divadla. Bez divadla fungovat nechci.

Poslední otázka se týká včerejšího představení. Jak trénuješ na své fyzické výkony na jevišti?

Spíš plavu, než abych cvičil. Občas se zajdu proběhnout. Na škole jsem miloval akrobacii. Jsou to určité vzpomínky na JAMU. Dokazuju si, že na to ještě pořád mám. I když... dneska mě z toho salta asi budou bolet záda.

Honza Švácha

Mrož v krabici Plzeň: Du v

Dotknout se ticha na jevišti

Rozhovor s vedoucím souboru Mrož v krabici Michalem Stonem.

Jednoslovná asociace na slovo Kafka?

Spisovatel. Nic chytrého ze mě nevypadne.

A je on jako spisovatel pro tebe více autorem slova, nebo spíš ticha?

Myslím, že věděl, že má schopnost vyjádřit hrůzu z toho, že „nejsem schopen se domluvit“. Nejsilnější na jeho věcech je neschopnost mluvit – dorozumět se, a že nejjistější je být někde sám, ve svém staromládeckém pokoji, a že to zároveň není možnost. Člověk se má pokoušet dorozumět. Kafka dokázal slovem vyjádřit nemožnost slova, nemožnost domluvit se – brutální pocit, životní situaci. Je to opravdu dobrá otázka, protože právě ticho, ticho plné hrůzy, o které se snažíme, je pro nás stěžejní.

Běžně je Kafka vnímán jako autor filosofický, metafyzický. Předpokládal bych tedy, že je určen především pro zkušené divadelníky. Z čeho vyplynula potřeba pustit se do Kafky s tak mladým souborem?

Vznikla z životních situací. Po dlouhé cestě jsme dospěli k tomu, že by nás strašně zajímalo mluvit o nemožnosti dorozumět se. To bylo dale-

ko dřív, než do toho přišel Kafka. Chtěli jsme zároveň pracovat s literaturou, tak, aby měla důležitou roli, aby nebyla jen předlohou. Kafku jsem poznal skrze jeho krátké povídky, a vždy mi přišlo že jsou přesné v tom smyslu, jak vnímám svět. Jsou tou nejúžasnější směsí hrůzy spojené s groteskou, humorem. Pro mě bylo úkolem oživit Kafku lidem, kteří jej mají znechuceného, protože je pro ně jen povinnou školní četbou. Zkusili jsme si přečíst Proměnu svobodně, a tam se začaly objevovat jednotlivé obrazy neporozumění, nedorozumění.

Vystává otázka dramaturgie užitých fragmentů a dílčích situací. Jak vznikl výsledný tvar?

Ona je v tom další rovina. Pro nás, kteří nějakým způsobem koketujeme s divadlem, je zajímavá komunikace jevištní. Tedy bytí na jevišti. A proč. Nejsilněji jsem tohle vnímal v Josefíně. Tam jsem našel něco obecného o umělcích a umění takovým způsobem, jakým se ho snažíme dělat my, a nejen my amatéři. Co to vlastně je? K čemu to vlastně je? Když v patnácti půjdeme na konzervatoř a všichni nás budou znát, a nebo alespoň ti, co chci, aby mě znali a tak podobně. Nebo potřeba dělat velké umění – tohle jsem viděl v Josefíně. Ona chce být tím, kdo chce být na jevišti. Mělo by to být o nás. Nemá to být karikatura kohosi, ale je to o nás, o touhách, které si snad ani nechceme připustit. Pak jsme inscenaci složili z různých etud, na základě prací o našich životech, o pozorová-

ní sebe sama. Objevují se v hromadných scénách, kdy jsou na jevišti všichni, kdy je to entré k čemusi velkému, k čemuž nakonec nedojde. Nebo alespoň ne tak, jak by si velký režisér přál. To je další kousek k obrázku o nás v divadle teď a tady ve spojení s Kafkou.

Řekl bys, že jste si spolu prošli „proměnou“?

Malinko jsme se možná dotkli toho, co je strašně těžké, zvláště v tomhle věku – ošklivosti. Nechat „to“ na jevišti dojít. K něčemu, co zabolí. K tomu sáhnout někde, kde není příjemno. Snažili jsme se k tomu dostat ne jen v jednotlivých cvičeních, ale i v jevištní práci. Snažili jsem se o sestup někde, a vím, že to je sice malilinkato, ale na druhou stranu je to tam, kam zatím můžeme. Nechtěl jsem na mladých páchat násilí. Pokusili jsme se o ticho na jevišti, které je ale plné.

Vít Malota

ticho, divné, pěkný, divadlo, láška, empatie, brousím, šahanost, něžné, Ale, materské, divadlo, načasová, mikrofón, skvělý, kámen, mlha, Kafka

Verstehst mich, nicht wahr?

Chtěla bych si šáhnout na mikrofon.

vilná divačka

V první řadě chci říct, že se mi to moc líbilo, jen chci říct, a je to můj subjektivní dojem, že prostor Jiráskova divadla po první části, která byla nonverbální, což absurditu ještě povyšovalo, tak ten prostor představení postupně zabíjel. A je to velká škoda. Na menším prostoru, kde jsem představení také viděl, to šlapalo od začátku do konce. Ublížila jim i akustika. Myslím, že si nemůžou dovolit „hrát to“ jako divadlo. Pak by to ztratilo všechny divadelní hodnoty jako divadlo, které to má.

Pavel Skála

Představení s prvky minimalismu, které ale geniálně stačily na udržení divákovi pozornosti i v tak pozdní hodinu. Vnitřní napětí herců, jejich soustředění byly pro vnímavého diváka samy o sobě dost zajímavé. Nová forma divadla díky vynikající herecké práci zapůsobila. Jen celkový koncept nebyl téměř čitelný, pro mě prakticky vůbec. Velmi důkladně a precizně postavené situace nebyly dostatečně propojeny, aby se dostavil očekávaný „aha-efekt“. Obecně však velmi zajímavé a rozhodně ne nudné představení.

Petra Šavrdová

Celou dobu jsem čekala, až si někdo stoupne na plošinu v tramvaji... A nic... Jen několik odříkaných povídek, pár nahrávek, trocha humoru a o něco více trapností...

Koralína

RECENZE: *Mrož v krabici*
Plzeň: *Du verstehst mich, nicht wahr?*

Kafka? Jawohl!

Když jsem se ráno někde na hradecké dálnici dozvěděla, že se inscenace *Du verstehst mich, nicht wahr?* plzeňského souboru *Mrož v krabici* hraje v Jiráskově divadle, málem jsem sjela do svodidel. Ten subtilní, v podstatě velmi minimalistický tvar, kde hraje každý pohyb obočí? Ta inscenace, jejíž síla do značné míry spočívá v navození pocitu sdílení mezi hledištěm a jevištěm? Co zbude z hereckého civilismu, kdy se repliky často zahazují nebo cedí mezi zuby? To přece v ratejně Jiráskáče nemůže skončit dobře. A ano, řada drobných nuancí v té asi desáté řadě, kde jsem seděla, nebyla čitelná, mnohým promluvám nebylo rozumět, např. scéna s popkornem v kině v podstatě vyšuměla celá. Ovšem co prostor inscenaci sebral v detailech, jí mnohonásobně vrátil v podpoře celkového sdělení, vybudování atmosféry, v obraznosti, v možnosti dát vyznít jednotlivým mizanscénám. Pocit bezmoci z kafkovského uvrhnutí do odcizeného světa byl v té "černé díře" až hmatatelný. Najednou plně vyzněly absurdní jevištní obrazy, jako třeba ten s dívkou téměř ztracenou vedle vysokého mikrofonu, na který prostě nemůže dosáhnout, i když by tolik chtěla něco říct. Nebo situace, kdy se kolegiální přání "zlom vaz" zvrhne v agresivní zkopání nebohého herce, které se mi při prvním zhlédnutí ze dvou metrů jevilo přece jen příliš markýrovaně. Všechny ty vtipně trapné dlouhé přechody a pauzy podpořily dojem osamělosti hrdinů i jejich neschopnosti nebo neochoty komunikovat. Pocit nemožnosti přiblížit se druhému díky (jindy tolik irituujícímu) portálu Jiráskova divadla pronikl i do hlediště –

skvěle vyzněla situace, kdy se herci utopení v hloubce jeviště věnují hereckému cvičení s krásně necitelnou bezohledností vůči publiku. O kolik efektněji vyzní tajemně kafkovská neuchopitelnost vyšší instance, když se hlas režiséra komandujícího herce ozývá někde z hlubiny technické kabiny, a o co vtipněji pak jeho nahánění hercem, který se rozhodl jeho příkazům vzepřít, když má k dispozici celé velké divadlo.

Mrož v krabici je při mládí svých členů velmi vybaveným souborem, schopným autenticky existovat v jevištní situaci. Co jim chybí v technice jevištní mluvy, herci nahradí schopností "uhrát téma" skrze jemná gesta, miku či jen pohledem. Mají smysl pro timing i pointu, obzvláště roztomile umanutá Žofie Blechová či lehce neurotický Aleš Klimeš. Jeho téměř obsedantní hlídání si značky na jevišti, tedy jemu určeného místa ve světě, či dojemně bezradné postávání s tyčí, již před okamžikem jeho kolega ubil režiséra, kdy je najednou vystaven děsivé svobodě života bez jasných povelů shora, má v sobě cosi z klaunských postav absurdního divadla.

Jitka Šotkovská

RECENZE: *Mrož v krabici*
 Plzeň: *Du verstehst mich,*
nicht wahr?

Německé sloveso verstehen...

...znamená v překladu rozumět. Německý název (české) inscenace plzeňského souboru *Mrož v krabici* a režiséra Michala Stona zní v překladu *Rozumíš mi, ne? a jeho obsahem je to, čemu v životě (a v divadle) (ne)rozumíme, zejména stojíme-li v nějakých -náci na prahu dospělosti. Je to skoro impresionistický portrét životního pocitu, portrét, kterému chybí jednoznačný, jasně uchopitelný rámec.*

Docela dlouhou dobu tahle křehká forma drží pozornost: střídají se izolované, více či méně související výstupy, v nichž studentský soubor vykazuje především dosti precizní schopnost práce s komediálním timingem a s autentickým prožíváním času na jevišti (vzácně se vidí tolik výrazem i obsahem naplněného ticha). Hojně se zkoumá schopnost člověka snášet vlastní trapnost, a to jak v životě, tak na jevišti – přičemž díky vcelku pokročilé pointě se zdá, že i ta v jistou chvíli už opravdu nesnesitelná scénka na téma „jaké všechny sexuální dvojsmysly lze vyprodukovat, hovořím-li s (hranou) upřímností o tom, proč rád hraju divadlo“ byla trapná záměrně, takříkajíc na druhou.

Inscenace byla na Jiráskův Hronov nominována z Mladé scény a zároveň doporučena z Wolkrova Prostějova. Té nominaci rozumím (vzhledem k výše řečenému a navzdory níže vytčenému) absolutně – a zrovna tak i chápu, proč byla z Prostějova „jen“ doporučena. Částečně proto, že s kafkovskými motivy je tu zacházeno dost svéhlavě, spíš jako se stovebním materiálem než s látkou k inter-

pretaci (potud je to docela v pořádku). Méně potěšující je ale u části souboru čistě technická úroveň interpretace literárních textů: někteří zápolili s přirozeným frázováním a prostým „mluvením po smyslu“, někteří jiní potom čistě technicky s nesnadnou akustikou sálu, především v tišších pasážích aranžovaných navíc hodně dozadu.

Stalo se, myslím, při první sobotní repríze, že zatímco zpočátku měl *Mrož v krabici* publikum v hrsti, s postupným vrstvením dalších a dalších variací na podobné téma pozornost poněkud opadávala. Přiznám se upřímně, že i ta moje, a bylo mi to zároveň líto, protože tu v jednotlivých scénách vidíme dost pokročilé divadelní uvažování. Jen jako by přeci jen scházela pevnější stavba, preciznější tempo a především jasná pointa. Nestalo by se tak, že v závěru dojde spíš k rozmělnění než ke gradaci – což je vzhledem k patrnému potenciálu věci rozhodně škoda. I tak se pro mě ale jednalo o potěšující setkání s další skupinou mladých lidí, kteří na jevišti jednoznačně vědí, co dělají. A umějí se chovat sebevědomě i sebeironicky zároveň. To je do života moc dobrá výbava.

Michal Zahálka

Divadelní studio Viktorka

Chceme udělat i Vernisáž a Protest

Rozhovor s herci Romanem Uwe Juráněm a Jakubem Jackem Leškem

O herecké protagonisty Audience ze souboru Viktorka Holešov vznikla hned na po představení mediální rvačka. Zájem byl ze Zpravodaje, o své se hlásila i Česká televize. Vypadá to, že o 44 let starou hru a její provedení je nejen na Hronově prostě zájem.

Myslíte si, že má Audience téma, které je i dnes aktuální?

Roman: Určitě to má co říct, jinak bychom do toho nešli. Nedělali bychom to, kdybychom měli pocit, že je to prázdné nicneříkající téma. V době pokročilých technologií i politické situace u nás to spěje k tomu, aby na sebe lidi donášeli, praskali. Děje se to sofistikovaněji, třeba jako velký bratr a hlášení na Facebooku.

Audience přinesl režisér Konrád Popel, nebo to byla vaše volba?

Roman: Nosil jsem to v hlavě už dlouho, ale nebyl mančaft. V okamžiku, kdy jsme s Jackem založili divadlo, jsme hned věděli, co chceme dělat. Prochorovi (Konrád Popel) jsme donesli text a on řekl, že do toho jdeme.

Byli jste známí z jiného souboru, teď máte svůj

vlastní. Proč se to přihodilo?

Roman: Měl jsem pocit, že bývalý soubor stagnuje. Ne-panovala v něm úplně dobrá atmosféra, tím pádem nebyly ani divadelní výsledky takové, jaké by mohly být. Režisér například nastavil nějakou linku, kterou ale soubor dál nedokázal držet.

Jakub: Každá hra vlastně končila degradací režie.

Roman: To se mi fakt nelíbilo, a protože divadlo je moje vášeň a chtěl jsem hrát dál a dál, tak nezbyvalo nic jiného, než si založit svoje.

Fajn doba, když si můžete klidně založit vlastní soubor...

Roman: Přesně. Zrovna včera jsme se bavili v autě, že za komančů by to tak jednoduše asi nešlo.

Audience je první nazkoušenou inscenací vašeho nového souboru?

Roman: Ano, první věc.

No vida a hned do Hronova...

Roman: Zaplatpanbůh. Nebo spíše Zaplatvašku.

Jak hledá nový soubor publikum? Jak je Audience vnímaná diváky?

Roman: Je o nás docela zájem a už musíme dokonce odmítat nabídky, protože kalendář se plní a s ohledem na práci a rodinné povinnosti už toho víc zkrátka nezvládáme.

Jakub: Máme známé a kamarády, kteří na nás byli už několikrát.

Roman: Kdo to viděl, přijde podruhé, někteří dokonce potřetí, počtvrté. Lidi to asi

dost baví.

Už plánujete další inscenace? Do čeho se pustíte nyní?

Roman: Naše dramaturgie je jasná. Všechny Vaňkovky. Po Audienci připravíme Vernisáž a následovat bude Protest.

Ve stejném inscenačním týmu?

Roman: Ano, včetně Konráda Popela jako režiséra. Samozřejmě s dalšími herci podle postav. Právě o to mi jde, aby inscenace měly jednu linku, jeden jasný rukopis.

A profesionálního režiséra Konráda Popela jste nemuseli ke spolupráci přemlouvat?

Roman: Ne, je skvělé, že ho to baví a nás to taky baví. Děláme to všichni rádi.

Nové herecké posily už máte vybrané? Protože soubor jste vlastně zatím jen vy dva.

Roman: Ano, už je máme vybrané.

Přivedli jste je z původního souboru?

Roman: Ne, nechtěl jsem nikoho, aby se do nového souboru nepřenášela minulé atmosféra. Takže naši noví herci jsou všechno „funglovky“.

Martin Rumler

práskačabsurdita
pivoparadoxy
fízl Havel totalita smích
humor

orka Holešov: Audience

Známe to všichni z televizního záznamu s Landovským a Abrhámem, ale tohle vůbec nebylo horší. Zábavné a moc hezky udělané divadlo.

Eva

Nasmál jsem se, povedené herecké výkony. A obdivuju, kolik toho asi musí vypít.

Petr

Dobře odvedená práce. Je vidět, že kluci divadlu rozumí a umí ho dělat. Jen mi to nepřijde úplně aktuální v dnešní době. Ale i tak je to skvěle strávená hodina v divadle.

Martin

Úžasní herci, moc jsem se bavila.

Petra

To jsou ale paradoxy, co? Parádně udělané představení, už chyběla jen Bohdalka.

Milan

Prostě my, Češi. I praskat musíme s humorem. Krásné představení o nás.

Honza

Nevěřil jsem jim ani slovo. Herecky nezvládnuté. Režijních nápadů nula. Ani to pivo nedopili pořádně.

Martin

Obrázky z normalizace

Audience Václava Havla je hra z roku 1975 a do jisté míry reflektuje jeho osobní zkušenost, kdy nuceně pracoval v trutnovském pivovaru, má řadu autobiografických rysů a je pevně zakořeněná v normalizačním Československu 70. let. Sám Havel už o několik let dříve formuloval ve svém článku Zvláštnosti divadla názor, že divadlo je svou svázaností s tady a teď uměním bytostně politickým a je tak předurčené být "koncentrovaným výrazem doby". Co tedy s Havlovými hrami v časech, které se tak razantně proměnily? Jsou odsouzeny k tomu, aby byly vnímány už jen jako paměť doby, zpráva o absurdním politickém a společenském systému, který minul? Jak dnes hrát hry tak pevně zakotvené v časoprostoru svého vzniku?

Před dvěma lety jsme na Hronově viděli jinou z Havlových vaňkovek, Vernisáž, v radikální adaptaci souboru GT Hlinsko. I když inscenátoři ponechali stavbu Havlova konstruování zápletky s jeho rytmem, gradací i refrénovitostí, samotný text přepsali a poměrně důsledně ho aplikovali na svět dnešních hipsterů.

Už výprava Audience, již dominuje československý státní znak a plakát s mladou Jiřinou Bohdalovou, dává tušit, že Divadelní soubor Viktorka Holešov se dal jinou cestou a sází na zachování dobové věrnosti. (Stejně jako řada současných Audiencí na profesionálních jevištích, jako třeba ta stále uváděná Špalkova Divadlem v Celetné či Páclova z Divadla Petra Bezruče.)

Audience stále patří k nejoblíbenějším Havlovým hrám,

řada "hlášek" typu "to jsou paradoxy" či "Bohdalku znáš?" zlidověly a svým odpolitizováním se dnes dostává na pole zábavního, divácky atraktivního divadla a bývá tak především příležitostí k tzv. hereckému koncertu.

Této příležitosti se Roman Uwe Juráň v roli Sládka pevně chopil a společně se svým kolegou (Jakub Jack Leško) výborně pointují, mají cit pro rytmus, daří se jim Havlovu cyklickou stavu hry docela slušně gradovat, slyší na sebe, nepodehrávají, ani příliš netlačí na pilu, své spolubytí na jevišti si viditelně užívají. Juráň se možná ze začátku musí do Sládkova hřmotného plebejství poněkud nutit, opakované herdy do zad, které uštědřuje Vaňkovi, působí lehce mechanicky, ale postupně se vzrůstající opilstostí se mu daří přesvědčivě ukázat beznaděj deformovaných lidských vztahů.

Oba herci jsou bezpečně jištěni režisérem Konrádem Popelem, který inscenaci šperkuje řadou funkčních fórků, tu nezávaznějších, jako je třeba ten s litím piva do masové konzervy, jindy vícevrstevnatějších, jako když si Vaněk hladí svého fízla, který mu usnul v klíně, a konejší ho, aby nebyl smutnej. V závěru pak Popel nechá zaznít Gottovo Kam tenkrát šel, upomínající k Janu Palachovi, čímž se ve hře snaží přece jen zesílit její politický apel. Do jaké míry se mu to daří, nechť už si zodpoví každý jeden divák sám.

Jitka Šotkovská

RECENZE: Divadelní studio
Viktorka Holešov: Audience

Trochu moc pěnílo

[PŘEDMLUVA před řadu z mých recenzí letošního ročníku: snažil jsem se vyhnout recenzování inscenací, které jsem viděl před pár týdny ve Volyni a u nichž jsem odpovědi na oblíbenou komickou otázku, „kdo to sem poslal.“ Programová skladba Hronova to, zdá se, neumožňuje – ale já se zase neumím vyhnout srovnávání svých diváckých zážitků, ač to moje oblíbená kritická metoda věru není. Tak prosím laskavého čtenáře o prominutí dnes i napříště...]

Hry Václava Havla jsou pro inscenátory krajně nesnadným územím. Zpravidla špatně snášejí příliš zdůrazňovanou divadelnost a sluší jim důraz kladený na text (tudíž se říkává, že jejich ideálním inscenátorem je Andrej Krob se svým amatérským Divadlem na tahu), zároveň ale myšlenková, formální složitost oněch textů vyžaduje herce schopné tento text „umyslet“ a předat, v mnoha případech (např. u hry Vyrozumění) vysloveně rétoricky. Audience je text zvláště složitý – paradoxně tím, že je svým způsobem jednoduchý. Staví proti sobě dva lidské typy, základní situace se kdovíjak nevyvíjí a spíš než nových informací se nám dostává posilování ubíjejícího pocitu nudy a absurdity života jedince v normalizované společnosti. Říkává se, že je Havel součástí proudu absurdního divadla/dramatu, ale Audience mohla být skoro dokumentárním záznamem jednoho pohovoru v kanceláři trutnovského pivovaru: absurditou je tady (byť třeba zhuštěná) realita.

Přístup holešovského DS Viktorka a hostujícího režiséra Konráda Popela mi připadá funkční – neodehrává se tu žádná přebujelá grotesknost,

důraz zůstává na Havlových dialozích zachycujících paradoxní, nečistou, bodrou povahu části principu normalizace. Oblíbené a de facto už zlidovělé dialogy např. o Bohdalce zaznějí v plné parádě (navíc bych ocenil výrazný výkon Jiřiny Bohdalové, která přes jistou plochost svěřené plochy působila velice plasticky coby jakýsi němý svědek celého toho marasmu, jenž zároveň umí pouhým pohledem poskytnout výmluvný komentář). Funkční a smysluplná je i poměrně razantní charakterizace postavy Sládka (v podání Romana Uwe Juráně) pomocí bezděčně útočných gest naprosto nerespektujících osobní bublinu disidenta Vaňka (jak jej hraje – coby ukázkově utápnutého, nesmělého introverta – Jakub Jack Leško).

Zároveň se mi na odpolední hronovské repríze zdálo, že kus toho, co se mi na Volyni zdálo mimořádně půvabné, tu chyběl. Jako by se vytratila část lehkosti, jako by se přeci jen místy do obou charakterizací a do všech těch opileckých scén trochu moc šlapalo. Holešovská Audience se mi na Volyni zdála jako zcela nenucená výpověď o zdánlivé absurditě jisté zvrácené doby. Tady jsem měl dojem, že se přeci jen dostavila ona černá groteska – což ostatně zřejmě pochytilo i to pivo, které trochu moc pěnílo.

Michal Zahálka

Na počátku jest situace

Seminář HASIT jako Herec a situace

Pro dramatické umění (rozumí se dobré) platí, že na počátku jest dramatická situace.

Otakar Zich, 1931

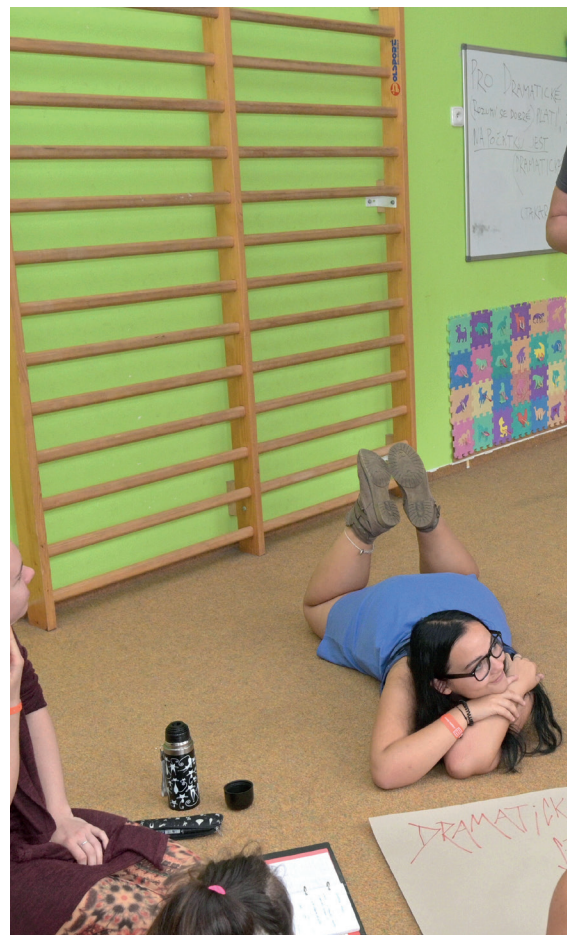
Tohle motto vidím na tabuli hned při vstupu do sálu, který obvykle slouží jako dětská herna, a tak je plný hraček a různobarevných pomůcek. To přímo navádí k tomu, aby se seminaristé, ať jsou jakéhokoli věku, nebáli hrát si. Protože takový je základ většiny hronovských seminářů, možnost na chvíli zapomenout na své civilní zaměstnání a prostě si týden zablblnout, seznámit se s novými lidmi a k tomu se leccos dozvědět.

První den na semináři nemá žádný lektor rád, protože se všichni teprve seznamují, a ještě to nemá ten správný říz. Ale Luděk Horký je zkušený lektor (v této funkci na JH už podeváté), takže patnáctka jeho svěřenců, lidí všech generací z rozmanitých míst republiky, se zdá jako sehraná parta hned od počátku. Možná je to i tím, že seznamování probíhá netradičně. Dvojice lidí (z nichž většina se do té doby neznala) si v krátkém čase měly připravit prezentaci, a tak nyní posloucháme, jak se mění ve svého souseda a v ich-formě se jako „postava“ představují. Povídaní vzápětí vystřídá pohyb v prostoru. V kruhu si lidé řetězově předávají energii, a smluvenými výkřiky HEJA HEJA – HOT DAUN – BUM – TAGADÁ ČIN ČIN mění směr,

rytmus a akce týmu. A na závěr první části vytvoří prostorový hlavolam, kdy se postupně všichni v malém kroužku navzájem pevně chytí za ruce, a pak se snaží rozplést tu hromadu, aniž by se pustili. To je tedy zápletko! Nejen dramatická, ale hlavně fyzická.

A poté, zatímco seminaristé vybíhají na vzduch, na cigaretku či na svačinu, si povídáme s lektorem: „Semináře herecko-režijní jsou většinou brzy naplněny, protože umožňují nahlédnout uvažování o divadle, o inscenaci, koncepci, situaci zvenku. Jde tu o setkání s hereckým kolektivem, zacílení na oblast činoherního divadla a hlavně týmovou spolupráci. Tento typ semináře je zaměřen na základní stavební kámen činoherního divadla, aby herec uměl jednat, sdělovat spíše jednáním než slovem, jak se k sobě postavy vztahují v konkrétní situaci, kdy jedna z nich situaci mění. To se dá nejlépe pochopit při praktických hrách a cvičeních. Seminaristé se tak mohou naučit porozumět tomu, co situace je, teoreticky i prakticky, a jak k ní může přispět režisér i herec sám. Dochází se k tomu prostřednictvím her v prostoru, a to je na semináři atraktivní.“

A už je tu první velký týmový úkol – lidé jsou rozděleni na tři skupinky, které společně řeší zadání: vysvětlit inteligentním mimozemšťanům slova *situace* a

dramatická, a názorně prezentovat, co si představují pod pojmem *dramatická situace*. Po usilovném půlhodinovém společném bádání nad velkým archem balicího papíru, který se zvolna zaplňuje slovy, nákresy a grafy, a také po zkoušce konceptu dramatických situací nanečisto přichází premiéra, či chcete-li odborná prezentace před plénem. Prezentace jsou vesměs zaujaté a k věci. Není divu, vždyť většina seminaristů (až na dva hronovské nováčky) už je na Hronově poněkolidáté, a tak si všichni uvědomují, že

SITUACE – tagadá čin čin!

– lektor Luděk Horký

Anketa mezi seminaristy: Proč jsem si vybral právě HASIT?

- Záludná otázka... Já si to najdu na internetu. ☹
- Protože znám lektora Luďka Horkého a baví mě poslouchat jeho názory na divadlo. Zajímalo mě, jakým způsobem pracuje, a jak na ten základ, což je prokletá dramatická situace, nahlíží.
- Očekávám, že se trochu přiučím ohledně té herecké situace. Očekávám, že si vyzkouším improvizaci v prostoru, se kterou mám trochu problém.
- Měla jsem trochu problém si v letošních seminářích vybrat. A u Luďka už jsem jednou byla, tak jsem šla na jistotu.
- Napsal jsem si ho, protože už jsem byl za léta v mnoha seminářích, a v tomhle ještě ne.

omezený čas několika půldnů je třeba vytěžit s maximální soustředěností a nasazením.

Co je to tedy SITUACE? Vztah subjektů a objektů – jednání vyvolávající reakci – dění – okolnost – přítomnost – stav – vnější činitel – uspořádání věcí, lidí a prostoru? Či ještě něco více? A znamená pojem DRAMATICKÁ SITUACE jednání procházející změnou, která vyvolává emoci, či souhrn neobvyklých okolností, které vyvolají reakci? K pochopení slouží názorné ukázky: dramatickou situaci vyvolá, když servírka v kavárně za-

kopne, a poleje skupinu podnikatelek, dosud soustředěných diskutujících. Anebo třeba hladová šelma, která vskočí do stáda poklidně přežvykujících býložravců a stane se jejich zhoubou.

Jsem jako mimozemšťan, který dostal vysvětlení, uspokojena a tak odcházím zkoumat dramatické situace v reálném světě.

Jana Soprová

Zodpovědnost má vž

Seminář S jako Storytelling aneb

Je lidskou přirozeností vyprávět příběhy. Dokonce potřebou. Vždyť i čas díky nim získává obrysy a není jen mlhavou vágní představou. Každá společnost na příbězích stojí, každá kultura. Příběhy vyhrávají volby, příběhy obměkčují porotu, příběhy nastavují hranice, zároveň dávají možnost se vznést za jejich obzor. Je stejně tak přirozené, že na cestu do hlubin vyprávění povede letos znovu pár vyvolených Martin Hak.

V prvním seznámení s vypravěčským řemeslem se pracovalo zejména s kontaktními cvičeními. Vždy jde totiž o sdílený zážitek. Jako nemůže divadlo existovat bez dvou složek, herce a diváka, vypravěč sám pro sebe přestává být vypravěčem. Kdyby nepřestal, byla by to potom samomluva. Přinejlepším. Divák, stejně jako jeho průvodce, musí vyvíjet aktivitu. Jsou v tom všichni společně. A takového propojení se dá docílit různě. V jednom berlínském divadle například vzali lidem sedačky a zem vystlali slámou. A nekomfort, sdílený zážitek utrpení, publikum na těch několik desítek minut stmelil. „Že vás bolí zadek a cítíte podpaždí toho druhého nevadí, to je pro vyprávění nejlepší,“ říká Martin a po měkkém gumovém balonu, který jsme si naslepo házeli, sahá po kulečnickové kouli.

Velmi sugestivně popisuje, co všechno by taková neohleduplně vržená koule mohla způsobit, co zlomit, co všechno rozbít. A dozvídáme se pár skutečností, která budeme až do konce opakovat coby mantru:

1. Nikomu se nesmí nic stát
2. Nic se nesmí rozbít
3. Nesmí spadnout na zem

Na rychlosti nezáleží. Zodpovědnost má vždy ten, který hází. A je jedno, jestli jsou to kulečnickové koule, nebo slova a obrazy, které jimi kreslí. Zodpovědnost za řečené má vždy vypravěč. Možná ledabylost, která se tu a tam objevila, dokud se používal lehký míček, je ta tam. Házející i příjemce jsou soustředěni na maximum. Teprve když víme, že na „tom“ skutečně záleží, že nastalá chvíle je výjimečná, že se může le-dacos přihodit, teprve pak se může zdařit společné dílo.

„Dovedete si představit, že se budete všichni vznášet dvacet čísel ve vzduchu a s blaženým úsměvem hledět jeden na druhého? Pokud by místnost padala konstantní rychlostí a naše těla se podařilo dostat do této polohy, pak by to možné bylo. Možné je všechno. Trik spočívá v tom, představit si, jak toho dosáhnout. Můžeme si

házet s nožem? Dovedete si to představit? A teď si řeknete, ten magor zas vytáhl ty své nože!“ zasměje se Martin a skutečně vybaluje z utěrky dva nože, jeden tupý, a jeden, který se podobá spíš sekáčku na maso. Možné je všechno. Je jen třeba se svým „míčem“ zacházet opatrně. Přiblížit se k posluchači, jít mu vstříc, být ohleduplný.

To je jen náhled do místa, kde je možné znovuobjevit prazákladní řemeslo. A jsem zvědav, kam všechny zúčastněné jejich společná cesta zavede.

Ptal ses nás, zeptám se i já: kdo byl nejlepším vypravěčem, kterého jsi kdy poznal?

Babička. A byl to pro mě velký objev. Došlo mi to, až když jsem byl dospělý chlap. Když jsme byli

dy ten, kdo hází

O řemesle vypravěčském – lektor Martin Hak

s bráchou malí, tak nám vyprávěla před spaním v pokojíčku – normálně jsme spávali v domě, ale kvůli tomuhle dobrodružství jsme chodili spávat na zahradu do takového pokojíčku, a ona nám vyprávěla různé zážitky ze svého dětství, dospělosti, zkrátka ze života. Samý „reál“, nic vymyšleného, žádné pohádky, ty nám četla. S bráchou jsme viděli všechno, co ona vyprávěla, v hlavě. Dělal to tak dobře, a připomínám že potmě, ani ruce k tomu nepotřebovala, uměla pracovat s hlasem, s pauzou a tak vůbec... Říkala to pro nás. Ne jen za sebe a svými slovy, ale našimi slovy, mluvila naší řečí. A vůbec to nevěděla. Nevěděla, že byla vypravěčkou.

Na jaký příběh od ní si vždy vzpomeneš?

Dnešníma očima viděno to není příběh, ale spíš příběhové torzo, protože to nenese všechny znaky uza-

vřeného celku. Ale když se řekne *babiččino vyprávění*, tak mě napadne: „o krysách, babi!“ Ona se nás ptala, co chceme, aby vyprávěla, a měla pár osvědčených historek, a jedna z nich byla o tom, jak krysy v několikapatrovém domě, šachtou, kde vedou všelijaké trubky, jak šplhaly po některé z těch rour, jedna za druhou, a okýnkem, které někdo zapomněl zavřít, když se jelo na dovolenou, se dostaly do spižírny, a tam chodily každou noc hodo- vat. Tak to jsou silné obrazy z *babiččino vyprávění*.

Na konci jsme kreslili horkovzdušný balón a psali na něj všechno, co se musí stát, aby mohl vzlétnout. To bylo pro seminaristy. Ale co to musí být pro tebe? Kladeš si nějaký cíl?

Pro sebe mám plán, který si hlídám, a to je hronovský formát semináře, i když ho mám rozdělený na tři skupiny, které se tu prostrídají. Jedna z nich je průběžná. Dostal jsem luxusní čas mnoha dní, které na sebe můžu navzájem navazovat, mám tedy prostor začít říkat základy a postupně projít různé možnosti, pokusit se vyprávění dotknout v maximální míře. Kurz, dílna – to je hutný prostor, kde si přesně musíš vybrat, do jakých dveří nahlédneš. Tady máme prostor otevřít takových dveří několik. Kdo je vypravěč? Jaké používá

nástroje? Jak se chová? Jaké má možnosti? Co je příběh? Z čeho se skládá? Jak se dá vystavět? Všechna cvičení, kterých jsme se dnes dotkli, řešila práci se skupinou. Co já a zbytek lidí, kteří jsou se mnou na jednom místě? Jak s nimi pracovat. Jak se obhazuje vzájemný vztah. Jak se nepodkopává. A co všechno si člověk může dovolit, aby někomu neublížil.

Hodně se mluvilo o fantazii. Tak teď si, prosím, představ, protože jsem byl svědkem prvního dne tvého semináře, jak by měl vypadat ten poslední.

Oproti svým dřívějším seminářům mám představu (možná trochu odvážnou), že storytellingový seminář bude v sobotu něco prezentovat. To bych rád. Vždycky je ale kritérium, co na to skupina, v jaké fázi budeme a co bude vznikat. Domluvíme se. Ale nechávám tomu otevřená vrátka, dřív jsem zůstával jen v úrovni fantazie. Třeba tuhle fantazii převedeme letos do reálného závěru na jevišti.

Vít Malota

VIN-WIN

Pizzerie Stella

Milé vinice, milí viníci, nešetříce vlastních jater ni ledvin a vydavše v nebezpečí vlastní chuťové pohárky, spěcháme vám na pomoc cyklem vinných recenzí, abyste se vystříhali nepředloženosti a se zdravou kůží (rozuměj bez akutních problémů) propluli minovým polem patoků převlečených za vína, a abyste následně spočinuli v hladivém náručí vín pěkných, vín krásných, vín milosrdných.

V úvodu našeho cyklu jsme okusili dvě vína z nabídky Pizzerie Stella:

Chardonnay (ITA)
– rozlévané, 1,5 dcl za 42,-

Barva: světlá, průzračná, na lomu s šedivými až zelenkavými tóny prozrazuje mladé víno z nerezových nádob. Otisk rtěnky odstín Margaret Astor 03 naopak prozrazuje

trestuhodné nedostatky při mytí nádobí.

Vůně: Proseccovitá se slabými tóny oříšků a v konci s letmým závanem chlórů (patně kvartální buket).

Chuť: Velmi lehká až homeopatická, studeně máslová, nástup výraznější kyselinky spěšně ustupuje sladšímu dozvuku.

Verdikt: 72 bodů ze 100 – Upřímné, gastrodružné, nekomplikovaně příjemné.

Cabernet Sauvignon (Mor)
– rozlévané, 1,5 dcl za 42,-

Barva: Světle granátová... nebo spíš RAL 3003.

Vůně: Zprvu kompotované třešně doplněné sladkou jemně mletou maďarskou paprikou; po rozdýchání zatahá za nosní díрку stopový závan nádražních záchodků (nebo,

že by to bylo zvenku?) a třešně přecházejí spíše do tmavých bobulí.

Chuť: Nikterak plná ale kulatá, klouzavá. Taniny se připomenou jen nesměle, což odpovídá světlejší barvě. I zde je patrná absence duhových sudů, což k celkovému projevu vína ladí. Blíží se spíš k pinot noir než k typickému Cabernetu Sauvignon.

Verdikt: 63 bodů ze 100 – Snadno pitelné, provozní, nevtíravé. Nevhodné pro milovníky těžkých červených barikových vín.

degust-squad

*(personálně proměnlivé
uskupení osvědčených
výpítků)*

H r o n o v s k ý m a o č i m a

Snídaně na terase, občerstvení v Sokolovně

První den festivalu si bez pochyb zaslouží pořádné zahájení a stejně tak by se neměl odbývat ani začátek dne. Během Jiráskova Hronova si seminaristé a herci mohou do divadla zajít nejen pro zážitek z představení, ale také na snídani. Místní ochotníci se na týden promění v jak jinak než ochotnou obsluhu divadelní terasy, na které mohou účastníci každé ráno mezi půl osmou a půl desátou zahájit den nad kávou, čajem, obloženými houskami a chleby a také domácím jablečným závinem, bábovkou a divadelními sušenkami, to vše s výhledem na probouzející se náměstí. „Jsem moc rád, že tato te-

rasa, která žila před dvaceti lety, ožívá znovu, je moc pěkné si dát snídani přímo v divadle takhle s výhledem, to je to nejkrásnější místo na snídani pro herce, můžeme se i zdravít z balkonu,“ ocenil loni obnovenou tradici venkovních snídaní ochotník Tomáš Langr.

Přímo v divadle pak mohou přichodzí na členy hronovského souboru narazit v baru a dát si třeba sklenku vína. Ani diváci, které vstupenka zavede do Sokolovny, však nemusí zoufat, u vchodu na ně totiž vždy před představením čeká stůl a na něm satisfakce za vy-

šlápnuté schody – například v podobě domácího perníku a něčeho vychlazeného k pití. Před Sokolovnou je také možné následně posedět a probírat čerstvé dojmy z právě zhlédnutého kusu. „Rozhodně to tu má něco do sebe, vládně tu přátelská atmosféra, jsme v kontaktu s účastníky i návštěvníky, což je fajn,“ zhodnotila jedna z obsluhujících, kteří se nachází doslova uprostřed divadelní křižovatky. Za jejich zády se totiž herci připravují na výstup, po pravici se chystá scéna a postupně přicházejí očekávání diváci.

Veronika Matúšová

Hydepark

Autorské právo v amatérském divadle

Jaké rozdíly jsou mezi dramatizací, adaptací a hrou na motivy? Kdy jednat s agenturou a kdy přímo s autory? Jaké překážky mohou žadatele čekat? O problematice autorského práva v amatérském divadle přijdou s moderátorem Janem Hniličkou a diváky v neděli 4. 8. diskutovat ředitelka Divadla DISK Tereza Sochová a teatrolog, překladatel a dramaturg Michal Zahálka.

Nedělní Hydepark začíná v 22:00 v Malém sále Jiráskova divadla.

Trápí vás, kam váš tříděný odpad složit? Nejblíže barevné kontejnery najdete hned za rohem.

Zpráva dne

Kdo spravuje památky zdarma, může i zabít.

KRÁTCE

Oznámení: Ztratila se krabice pastelek pro dětský seminář. Najde se, nebo vyhlásíme pastelkovou sbírku?

Dobrá rada: Pokud jste ubytovaní ve škole, nepokládejte si na parapety kompoty, neboť hrozí jejich pád a exploze ovoce do spacáků vašich spolunocležníků. To není divoká teorie, to se skutečně stalo.

Výzva: Chodte na představení včas!

Pozor: Honza Švácha má dlouhé sklo.

Murphyho pranostika

Můj první sloupek pro Zpravodaj měl být původně titulován „Kočár do výhně“. Za použití zhruba tří a půl procenta veškeré světové ironie se v něm měla líčit nekonečná a strastiplná cesta do Hronova za časů globálních klimatických změn. Měl vykreslit heroickou snahu dobrodruha, který není zbrcen potem jen proto, že na pocení je zkrátka příliš horko. Mělo se to s velkým úspěchem přirovnat k pokusu překonat Austrálii v západo-východním směru. Vnitrozemím. V létě. Na nafukovacím kajaku.

Vše bylo ideálně připraveno ještě relativně nedávno. Každá studená fronta zdechla vedrem už nad Pobaltím. Tlaková výše Saskia, která měla svůj střed přímo nad Hronovem, se pomalu přesouvala k Náchodu a zase zpátky. Silničáři sušili kužely u liduprázdných stavenišť, kde v mezičase začínaly vznikat budoucí archeologické nálezy a vytvářela se cenná endemická společenstva zoocenóz i fytocenóz. Správa železniční dopravní cesty vyhlásila výluky z výluky výluky.

Kolega v práci, který o pátcích pravidelně jezdí do Jaroměře, mě nadchnul sdělením, že pomístní dopravní síť byla opravami napadena tak důmyslně, že slovo síť je nadále nepřiléhavé a měl by se dočasně používat termín „nahodilé seskupení izolovaných parkovišť“. Jaroměř se prý díky úspěchům v čerpání dotačních programů nedá ani projet ani objet, nepoužije-li se za hluboké bezměsíčné noci dopravní prostředek, který popisoval jako napůl helikoptéru a napůl ponorku.

Mnul jsem si žurnalistické pracky při pomyšlení, kterak navrhnu přesunout festival do mírnějšího podnebí. Viděl jsem jízlivé věty typu: „Jiráskův Keflavík nabídne lepší dostupnost, odevšud kromě Hronova“, nebo „United Bakeries z koncernu Agrofert odkoupily hronovskou sokolovnu, v létě tu upečou až 131 krychlových metrů chleba za hodinu“.

No. Nejen, že cesta do Hronova mi autem trvala slabé tři hodiny, a to i se zastávkou na pumpě, ale druhá půlka ironického úsměšku mi v sobotu ráno doslova zmrzla na rtech. V soutěži ironie (Iron man 2019) tedy 1:0 pro počasí. Zmokněte!

Jan Duchek

Bezproblémový klub

“SECOND SERVICE”

Mohlo by se zdát, že je celý svět přímo promořen problémy. Kam se člověk podívá, číhá úskalí, kámen, o který zakopne, je další překážkou na klikaté cestě nesnadným životem. Vody je moc, anebo málo, stejně jako sluníčka, pití, jídla, práce anebo sexu. Vztahy jsou složité, anebo nejsou žádné, pravda je skrytá pod vrstvami lží a lidé se dělí na manipulované a manipulující. Prostě peklo v přímém přenosu a problém v hlavní roli.

Není to tak!

V této rubrice vám každý den dokážeme, že všechny problémy mají řešení, že se na zdánlivě neřešitelné životní uzly dá hledět jako na příležitosti, že každá těžkost má i svoji pozitivní stránku.

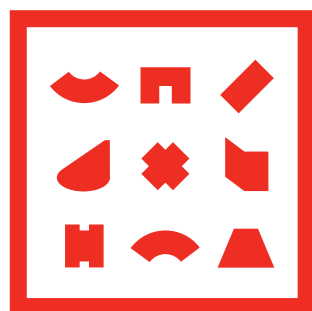
Případ č. 1 – UHAŠENÝ OHŇOSTROJ

„Loni jsem se při ohňostroji blízce seznámila s jedním klukem a slíbili jsme si, že letos si to užijeme od začátku. No a on sem přijel i se svojí stíhačkou. Dělá, že mě nezná. Jsem z toho nešťastná a nevím, co dělat,“ píše Lenka Č. z Prahy.

Milá Lenko, život je prevít a tak ti dává trochu zabrat. Na tvé situaci je možné najít mnoho pozitivních okamžiků. Ten zásadní je ten, že si Hronov můžeš užít daleko víc než tvoje ohňostrojová známost. Zatímco on musí na každou kalbu se svojí partnerkou, ucucává bílé víno po mililitrech místo, aby lámal exáče Krákory, spí každý večer po boku své družky a musí být šťastný, ty můžeš úplně cokoliv, co tvoje fyzická i psychická osobnost snese. Dar, který jsi od toho padoucha získala, se jmenuje Nezávislost. Rozhlédni se kolem sebe a začni dojmy vstřebávat po kilech. Redakce Zpravodaje ti přeje příjemný pobyt a upřímně závidí...

Vy ukažte problém, my najdeme řešení. Příští východisko může být právě to vaše. Pište SMS na číslo 722 069 655.

-saj-

Jiráskův Hronov

POZOR, ZMĚNA PROGRAMU!

Plánované Setkání s prof. PhDr. Janem Císařem, CSc., které mělo proběhnout v pondělí 5. 8. od 17:00 v Malém sále Jiráskova divadla, se bohužel ze zdravotních důvodů neuskuteční. Místo něj proběhne beseda na téma **Amatérské divadlo před a po sametu**, které se zúčastní režisér, umělecký šéf Divadla A. Dvořák v Příbrami a pedagog DAMU Milan Schejbal, odborný pracovník NIPOS-ARTAMA Milan Strotzer, dramatička, spisovatelka a dramaturgyně Alena Zemančíková, spoluzakladatel Volného sdružení východočeských divadelníků (VSVD) Alexandr Gregar, současný předseda Volného sdružení východočeských divadelníků (VSVD) Josef Jan Kopecký a ředitelka Národního informačního a poradenského střediska pro kulturu (NIPOS) Lenka Láznovská. Beseda je otevřená všem zájemcům!

Redakce 89. Jiráskova Hronova 2019:

Redakce: Jana Soprová, Veronika Matúšová, Jan Švácha, Vít Malota, Martin Rumler, Jan Duchek, Jitka Šotkovská (recenze), Michal Zahálka (recenze), Ivo Mičkal (foto), Martin Kunc1 (grafika a zlom), David Slížek (šéfredaktor)

Neprošlo jazykovou korekturou.

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.eu>

E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com